

Neger-Valgret i den nordamerikanske Unions Sydstater.

I December-Heftet, 1894, af »Political Science Quarterly» har Stephen B. Weeks, af de Forenede Staters »Bureau of Education«, Washington, offentliggjort en Artikel om det ovennævnte Æmne. Vi meddele her et Uddrag.

Fra den ældste Tid kendes ingen Lov, der i Nordamerika berøvede Negerne Valgretten paa Grund af deres Farve, men i det attende Aarhundrede proklameredes flere saadanne Love i Carolina, Virginia og Georgia. Selv for de Hvide gjaldt der ikke, hvad man kalder »almindelig Valgret« i Syden, hvor Slave-ejer-Aristokratiet dominerede. Dette Aristokrati var ligeoverfor sine egne Medlemmer et Demokrati; — uadtil var det et Oligarki. Uafbrudt kæmpedes der imod dette. I Virginia naaede man først i 1850 saa vidt, at alle »fri, hvide Mænd« fik Valgret. Negere taltes der ikke om; — fra Revolutionen og ligetil Borgerkrigen stemte de aldrig i Virginia. I de enkelte Stater kunde Udviklingen være noget forskellig, — men havde Negerne end enkelte Steder haft Valgret, saa var der dog, da Borgerkrigen brød ud, og i Almindelighed længe før, gjort Ende herpaa i Syden.

Ja, Norden og Vesten var i det Hele i dette Forhold ikke liberalere end Syden. De — formelt — mest liberale Stater indrømmede alle voxne mandlige amerikanske Borgere Valgret (saaledes Maine i 1820, Rhode Island i 1842), uden at omtale Farven; men man fandt ud, at »Slaver, fri Sorte og Indianere« ikke

var »Borgere« (citizens) i den Betydning, Ordet havde i Forfatningen, — og paa den Maade slap man for Negerne som Vælgere. I Massachusetts, New Hampshire og Vermont talte Lovene heller ikke om Farven, — men i de to sidstnævnte Stater fandt man det, karakteristisk nok, i 1857 og 1858 nødvendigt udtrykkeligt at dekretere, at Negerne ikke maatte udelukkes fra Valgretten. Dette var de liberaleste Stater, — og hvad saa Loven end sagde, faktisk stilledes Negerne heller ikke her lige med de Hvide med Hensyn til borgerlige og politiske Rettigheder. — I Delaware erklærede Loven i 1792, at Negerne ingen Valgret skulde have; ligesaa i Kentucky 1799, i Maryland 1809 og 1810, i Connecticut 1818, i New Jersey 1820, i Pennsylvania 1838. New York gjorde hæderlige Forsøg paa at skaffe Negerne Valgret, — uden Held: i 1846 gjordes Spørgsmaalet til Genstand for Folkeafstemning: kun 85,000 stemte for Neger-Valgretten, 224,000 imod. Ny Folkeafstemning i 1860: 198,000 for, 338,000 imod; atter Folkeafstemning i 1868: 250,000 for 282,000 imod. — En hel Række af Stater, alle de yngre vestlige, Californien, Colorado etc. etc. havde, da Borgerkrigen brød ud, aldrig anerkendt Negerne som Vælgere.

Det er saaledes klart, at da Borgerkrigen brød ud, var der selv i de Stater, der stod paa Unionens Side, meget ringe Tilbøjelighed til at stille Negerne paa lige Fod med de Hvide i politisk Henseende. Enkelte af disse Stater forbød endog Negerne overhovedet at vise sig indenfor Statens Grænser. Og denne Uvilje fortog sig ikke uden videre efter Krigen: i 1867 gav i Ohio en Folkeafstemning en Majoritet paa 50,000 imod

Neger-Valgretten; samme Resultat gav Folkeafstemninger i Connecticut 1865, i Kansas 1867 og i Minnesota, og, som ovenfor omtalte, i New York.

Almindelig Valgret for Hvide kendtes der ikke noget til i 1776 i nogen af de oprindelige tretten Stater. Efter Antagelsen af Forbundsforfatningen var Tendensen for Valgrettens Udvidelse i stadig Stigning; — men Syden var endnu i 1860 ikke naaet frem til almindelig Valgret for Hvide. Nord Carolina stillede (fra 1854) og Georgia (fra 1789) Betaling af Skat som Betingelse for Valgret; i Florida (fra 1838) var Militærtjeneste Betingelse. I ingen Del af Unionen var, da Borgerkrigen brød ud, Tanken om lige Valgret for Hvide og Sorte videre udbredt. Neger-Valgretten blev et af Krigens Resultater. Men det opnaaedes ikke let. Slaveriets Afskaffelse var det republikanske Partis Program, — men Neger-Valgretten udgjorde ikke nogen Del heraf. Enkelte Stemmer — Sumner og Stevens — hævede sig herfor, — men de havde ondt ved at gøre sig gældende. Hon. Oliver P. Morton bemærkede i en Tale i 1865: »at sige, at Mænd, der lige er slupne ud fra Slaveriet, ere kvalificerede til at udøve politiske Rettigheder, er det samme som at fremsætte det stærkeste Pro-Slaveri-Argument, jeg nogensinde har hørt.«

Borgerkrigens konstitutionelle Historie findes i sin Hovedsum i det trettende, det fjortende og det femtende Tillæg (»amendment«) til Forbundsforfatningen. I disse Tillæg ser man, hvorledes Nationens Følelse ligeoverfor Negerne gradvis voxer. Forbundshærenes Sejr beseglede Slaveriets Skæbne, og dette udtryktes i det trettende Amendment, af 1865: Slaveri maatte herefter ikke findes i nogen Del af de Forenede Stater.

— Det republikanske Partis Valgsejre i 1866 og 1868 førte til det fjortende Amendment, der først efter et Par Aars Kampe lod sig gennemføre (i 1868): Negeren fik ikke Valgret herved, men han vandt et stort Skridt fremad, idet han blev anerkendt som »Borger«: alle i de Forenede Stater fødte eller naturaliserede Personer anerkendtes som »Borgere«, »citizens«, i de Forenede Stater og i de respektive Opholdsstater. — Endelig kom det femtende Amendment, foreslaaet i 1869, gennemført i 1870, der erklærede, at de Forenede Staters Borgeres Ret til at stemme ikke paa Grund af Race eller Farve turde fornægtes eller formindskes. Heller ikke dette Forfatningstillæg gav altsaa positivt Negeren Valgret: men det erklærede, at der, naar Talen var om Valgret, ikke maatte gøres Forskel, blot fordi den Ene var hvid, den Anden sort.

I flere Stater naaede Negerne efter Borgerkrigens Afslutning, under den saakaldte Rekonstruktions-Periode, frem til Magten. Man havde kunnet gøre dem til Vælgere, — men ikke til forstandige Vælgere. De blev et Bytte for de Æventyrere, der fra Norden strømmede ud over Syden. Den indfødte hvide Befolkning udplyndredes; de indvandrede Æventyrere stak den største Del af Rovet i Lommen; en anden Del tilfaldt Negerne. I November 1874 fandtes der — for Exempel — alene i Syd Carolina 200 Neger-Dommere, der hverken kunde læse eller skrive. Høje Skoleembeder beklædtes med aldeles uvidende Negere. Staternes Finansvæsen ruineredes; Penge ødsledes der med paa den mest utrolige Maade, Svig og Bedrageri gik overalt i Svang. Neger-Regimentet var af en saa tøjl-

esløs Beskaffenhed, at det ikke kunde holde sig i Længden. I 1876 var »Rekonstruktionen« færdig.

Vi skulle nu se, hvorledes det i Øjeblikket staar til med Neger-Valgretten i Syden. Det, som Staterne med betydelig Neger-Befolkning navnlig maa lægge an paa, er at faa Neger-Valgretten reduceret til Nul eller i alt Fald til det mindst muligt — uden at Lovens Bud krænkes. Formelt anerkendes Neger-Valgretten; — faktisk søges den trængt tilbage i det størst mulige Omfang. Fire Metoder ere især yndede.

1. I nogle Stater (Nord Carolina, Louisiana) hindres Negerne ved et stærkt Centralisations-System i at gøre deres Indflydelse gældende. I nogle Dele af de paagældende Stater ere Negerne i betydeligt Flertal; men Flertallet nytter dem ikke, naar Staten som Helhed kan forhindre de enkelte Grevskaber i at ytre sig.

2. Andre Stater (Georgia, Florida, Arkansas, Mississippi, Tennessee) have i større eller mindre Omfang formaaet at holde Negerne borte fra Valgbordet ved at opstille Betalingen af Skat som en Betingelse.

3. Især har man dog i Syden søgt gennem udviklede Valglov-Bestemmelser at skaffe Negerne af Vejen. Disse Bestemmelser ere meget forskellige i de forskellige Stater og skifte fra Tid til anden. Exempelvis anføre vi nogle Træk af Ordningen i Syd-Carolina, hvor Neger-Faren er særligt stor. Der bruges her et vist Antal Stemme-Kasser, hver bestemt for sit særlige Valg. Paa Kassen findes skrevet, hvad den er bestemt for. Naar Vælgeren træder ind i Valglokalet, læser Valgformanden op for ham, hvad der staar paa

de forskellige Kasser; ingen anden maa tale til Vælgeren, saalænge han opholder sig i Valglokalet. Vælgeren lægger med egen Haand Valgsedlen i Kassen, men lægger han den i en gal Kasse, regnes den ikke med. Findes der i en Kasse flere Sedler, end der er Navne paa Valglisten, kastes alle Sedlerne igen i Kassen, blandes grundigt, hvorefter en af Valgfunktionærene udtager saamange Stemmesedler, som der fandtes ud over det paa Valglisten opførte Tal af Vælgere, hvilke Sedler derefter strax ødelægges. For at kunne afgive Stemme, maa man indregistreres som Vælger, men dette kan kun ske i Løbet af tre Dage, og d. 1. Juli lukkes Indregistrerings-Bøgerne. Et Bevis for at være indført i Bøgerne forlanges, og man faar kun Lov til at afgive Stemme, naar man kan fremvise sit Bevis. Flytter Vælgeren, selv om det blot er indenfor selve Valgkredsen, maa han aflevere sit gamle Bevis og skaffe sig et nyt. Mister han sit Bevis, kan han betingelsesvis faa et nyt, forudsat at han ikke af en eller anden vægtig Grund har disponeret over det. Disse, og flere, Bestemmelser ere saa udviklede, at de kunne forvirre selv en sikrere Hjerne end en almindelig Neger-Hjerne. Den almindelige Neger er for Størstedelen ganske ude af Stand til at forstaa dem. Man fortæller, at saasnart Negerne begyndte nogenlunde at forstaa Kasseternes Ordning, blev Kasserne kastede hulter til bulter mellem hverandre, og mange Stemmer gik tabt, før der atter kom Orden i Tingene. At Indregistreringen sluttes d. 1. Juli, medens det forlanges, at Indregistrerings-Beviset skal præsenteres paa Valgdagen, er ogsaa en stor Hindring for Negerne. De pleje ikke at kunne gemme paa Papirer, og naar

Valgdagen kommer, er de derfor meget ofte ude af Stand til at præsentere Beviset. Man fortæller, at i en Valgkreds bragte Negerne deres Vælgerbeviser til deres Præst med Anmodning om, at han vilde opbevare dem. Han lagde dem i en Æske, — men nogle Dage før Valget, fik Demokraterne ham til mod Betaling at rejse til Georgia — og til at tage Æsken med sig. Man fortæller en anden Historie, for hvis Sandhed Forfatteren ikke tør indestaa, men som dog karakteriserer Forholdene. For nogle Aar siden kom Barnum til Syd Carolina med sin Circus. Demokraterne fik ham til at avertere, at Adgang til en Circusforestilling betaltes med 50 Cents -- eller med et Vælgerbevis. Negerne, der hyldede den Theori, at en Circusforestilling idag er bedre end et Valg imorgen afleverede raskvæk deres Vælgerbeviser. Da Valgdagen kom, var der ingen, der benægtede, at de fandtes paa Valglisten, — men Vælgerbeviset havde de ikke mere i Hænde, og de kunde ikke bevise, at de havde »tabt« det, — altsaa blev deres Navne i Henhold til Loven uden videre strøgne. — En Række af andre Stater have ogsaa udviklede Valglovsbestemmelser, der ikke udmærke sig ved Billighed. Retfærdigere er det saakaldte »avstralske System«, der findes i fem Stater. Exempelvis anføre vi Ordningen i Arkansas, af 1891. Ingen Indførelse paa Valgliste forlanges her; i Stedet for forlanger man Kvittering for, at den Paagældende har betalt Skat. Alle Valgkandidaternes Navne opføres, uden Hensyn til Parti eller alfabetisk Orden, paa en trykt Seddel. Disse Sedler kunne kun erholdes hos Valgdommeren paa Valgstedet. Vælgeren skal efter at have faaet Sedlen gaa ind i en Valgbod, hvor han faar fem Minuter til

at ordne sit Valg ved Udstregning af alle de Navne, han ikke stemmer paa. Kun Valgdommerne, der tilhøre forskellige politiske Partier, maa hjælpe ham med dette Arbejde. Den uvidende Vælger kan, hvis det er nødvendigt, hidkalde to Valgdommere til sin Hjælp, og de ordner saa Valgsedlen for ham; men inden han fortæller dem, hvorledes han vil stemme, skulle alle Vælgere gaa ud af Valglokalet. Det kan hænde, at i Distrikter med stor Neger-Befolkning, ville endel Negere ikke komme til at stemme, fordi Tiden ikke slaar til; men eiiers indeholder Valgloven intet ubilligt imod Negeren; den stiller kun en beskeden Fordring til hans Intelligens. Imidlertid er denne Fordring saa virksom, at i Grevskaaber, hvor den talrige Neger-Befolkning tidligere gjorde Kvalm ved Valgene, er det nu forbi. En Arkansas-Embedsmand siger: »den ny Lov har faaet den sorte Sky, Neger-Herredømmet, der tidligere hang truende over vore Hoveder, til at drive bort. Loven virker sagtelig, blidt, smukt, og jeg beder til Gud, at enhver Syd-Stat maa faa en lignende«. Arkansas's Exempel er i Virkeligheden blevet fulgt i nogle Stater, for Exempel i Alabama, der i 1893 fik en Valglov, der meget ligner Arkansas's. I Tennessee kan Vælgeren ikke engang faa saa megen Hjælp med Valgsedlens Udfyldning som i Arkansas, og Følgen er, at de uvidende Neger-Vælgere kun i ringe Grad kunne gøre sig gældende. Omvendt ydes der i Virginia de uvidende Vælgere en for omfattende Hjælp. Ifølge Loven af 1894 trykkes der Valg-Blanketter, paa hvilke Kandidaternes Navne aftrykkes under det Embede, de søge. Vælgeren maa ganske vist kun opholde sig $2\frac{1}{2}$ Minut i Valgboden, hvis andre Vælgere venter, men

en særlig Funktionær hjælper paa en saa omfattende Maade de uvidende Vælgere med at ordne Valg-Blanketterne, at deres fuldstændige Uvidenhed kun sjældent vil hindre dem i at deltage i Valg. Fra dette Standpunkt betragtet, er Loven altsaa forfejlet.

4. Kun i faa Stater har man udtrykkeligt opstillet Fordringen om en vis Grad af Oplysning som Betingelse. I Floridas Forfatning af 1868 foreskrevs det, at efter 1880 skulde en vis Grad af Oplysning opstilles som Betingelse for Valgret; men Forskriften blev aldrig fyldestgjort, og i den ny Forfatning af 1885 er der slet ingen Tale derom. Grunden er tydelig nok: man frygtede for, at ogsaa for mange hvide Demokrater kunde blive udelukkede ved en saadan Fordring, og det demokratiske Parti vilde ikke udsætte sig for et saadant Tab af Stemmer. Derimod har man i Mississippi opstillet Oplysnings-Fordringen. Denne Stat hører ogsaa til dem, der bruge det »avstralske Valgsystem«, men dette spiller mindre Rolle end Forlangendet om en vis Grad af Oplysning. Mississippi var maaske den af Syd-Staterne, hvor det stormede værst under Rekonstruktions-Perioden. Sagen var den, at Neger-Befolkningen her var betydeligt talrigere end den hvide Befolkning: ved Folketællingen i 1870 taltes der i Mississippi henved en halv Million Sorte (442,000) mod kun lidt over en Tredjedel Million Hvide (383,000). Det lykkedes imidlertid de Hvide at klare Situationen, rigtignok kun ved ulovlige Midler. Det var paatrængende nødvendigt for de Hvide at løse Neger-Spørgsmaalet, og de benyttede de Midler, de kunde. Praktisk set, var Alt nu godt, — men man syntes, at det vilde se bedre ud, om man ogsaa havde Lovens

Hjemmel til at udelukke Negerne. Spørgsmaalet diskuteredes længe, og tilsidst vedtoges en ny Grundlov, hvorefter Valgret betinges af to Aars Ophold i Staten, et Aars i Valgkredsen, Indregistrering fire Maaneder før Valget, Betaling af alle Skatter i de sidste to Aar, og endelig: at man er i Stand til at læse et hvilket-somhelst Afsnit af Grundloven, eller er i Stand til at forstaa dette, naar det læses for En, og til at give en forstandig Fortolkning af det. Dette hjalp. Nu er der ikke mere noget »Neger-Spørgsmaal« i Mississippi. Rigtignok findes der efter Folketællingen af 1890 kun 545,000 Hvide mod 745,000 Sorte, hvilket skulde svare til en hvid Vælgerbefolkning paa 109,000 Personer og en sort Vælgerhær paa 149,000; men de nys citerede Lovbestemmelser medføre, at medens kun $\frac{1}{11}$ af de Hvide taber Valgretten, taber i det Mindste $\frac{2}{3}$ af de Sorte den; ja, sandsynligvis udelukkes en endnu langt større Brøk af de Sorte fra Valgretten ved de nævnte Bestemmelser. — Saaledes har man vidst at sikre sig.
